

Het verborgen leven van sir Harry Valentine

Julia Quinn bij Boekrij:

Bridgerton

De ongetrouwde hertog

De verliefde graaf

Een vorstelijk aanbod

Een nobel streven

De hand van de gravin

Een royale vergissing

De edele opdracht

Een man van stand

Voor altijd en eeuwig

Rokesby

De onuitstaanbare erfgenaam

Een officier en een heer

Haar rots in de branding

Een onverstandig huwelijk

Smythe-Smith

Een onverwacht duet

Een valse noot

Een gevoelige snaar

Een prachtig slotakkoord

Bevelstoke

Het geheime dagboek van miss Miranda

Het verborgen leven van sir Harry Valentine

boekrij.nl

juliaquinn.com

Julia
Quinn

HET VERBORGEN
LEVEN VAN SIR
HARRY VALENTINE

Deel 2 in de *Bevelstoke*-serie

Vertaald door Karin Breuker

ISBN 978-90-492-0624-6
ISBN 978-94-023-2671-0 (e-book)
ISBN 978-90-528-6893-6 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *What Happens in London*
Vertaling: Karin Breuker
Omslagontwerp: Bij Barbara
Omslagbeeld: Ilina Simeonova © Trevillion
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2009 by Julie Cotler Pottinger
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Het gerucht:
Heeft sir Harry Valentine
zijn verloofde vermoord?*

*Het geheim:
Zou lady Olivia Bevelstoke
spioneren voor de Russen?*

*Het mysterie:
Waarom gooit hij zo veel
papieren in de open haard?*

*De roddel:
Gaat ze met een prins trouwen?*

*Het schandaal:
Is er niet.*

*Want wat in Londen gebeurt...
BLIJFT IN LONDEN!*

*Voor Gloria, Stan, Katie, Rafa en Matt.
Ik heb geen schoonfamilie. Ik heb alleen maar familie.*

*En ook voor Paul,
ook al heeft hij alle dominante genen.*

De schrijfster bedankt Mitch Mitchell, Boris Skyar,
Molly Skyar en Sarah Wigglesworth voor
hun deskundigheid in alles wat Russisch is.

Proloog

Op twaalfjarige leeftijd beschikte Harry Valentine over twee stukjes kennis die hem nogal onderscheidden van andere jongens van zijn klasse in het vroegnegentiende-eeuwse Engeland.

In de eerste plaats sprak hij vloeiend Russisch en Frans. Er was weinig raadselachtigs aan dit talent. Zijn grootmoeder, de buitengewoon aristocratische en eigenzinnige Olga Petrova Obolenskiy Dell, was vier maanden na Harry's geboorte bij de familie Valentine ingetrokken.

Olga verafschuwde de Engelse taal. Naar haar (veelvuldig geuite) mening hoefde er in deze wereld niets gezegd te worden wat niet in het Russisch of Frans kon worden uitgedrukt.

Waarom ze met een Engelsman was getrouwd kon ze nooit goed uitleggen.

'Waarschijnlijk omdat dat in het Engels uitgelegd moet worden,' had Harry's zus Anne gemompeld.

Harry had alleen maar zijn schouders opgehaald en geglimlacht (zoals elke rechtgeaarde broer zou doen) toen dit haar een draai om haar oren opleverde. *Grandmère* mocht dan een diepe minachting hebben voor het Engels, ze verstond het uitstekend, en haar oren waren scherper dan die van een jachthond. Iets mompelen, in welke taal dan ook, was een slecht idee wanneer zij in het klaslokaal was. Dit in het Engels doen was ongelofelijk dom. Dit in het Engels doen en daarbij suggereren dat Frans of Russisch niet toereikend zou zijn voor de betreffende verbale taak...

Eerlijk gezegd verbaasde het Harry dat ze geen pak slaag kreeg.

Maar Anne verafschuwde het Russisch even intens als grand-mère het Engels. Het was te veel wérk, klaagde ze, en het Frans was al bijna net zo moeilijk. Anne was vijf toen grand-mère arriveerde, en haar Engels was toen al zo stevig verankerd dat een andere taal daar niet meer aan kon tippen.

Harry daarentegen nam met plezier elke taal aan die tegen hem gesproken werd. Engels was voor dagelijks gebruik, Frans stond voor *élégance* en Russisch werd de taal van drama en opwinding. Rusland was groot. En koud. En bovenal gróóts.

Peter de Grote, Catharina de Grote... Harry was hun verhalen met de paplepel ingegeven.

‘Bah!’ had Olga meer dan eens smalend gezegd, wanneer Harry’s leraar had geprobeerd hem Engelse geschiedenis bij te brengen. ‘Wie is die Ethelred de Onberadene? De Onberádene? Welk land staat nou toe dat zijn heersers onberaden zijn?’

‘Koningin Elizabeth was groots,’ merkte Harry op.

Olga was niet onder de indruk. ‘Noemen ze haar Elizabeth de Grote? Of de Grote Koningin? Nee. Ze noemen haar de Maagdelijke Koningin, alsof dát iets is om trots op te zijn.’

Bij deze woorden werden de oren van de leraar knalrood, wat Harry heel merkwaardig vond.

‘Zij,’ vervolgde Olga ijzig, ‘was geen grootse koningin. Ze gaf haar land niet eens een fatsoenlijke troonopvolger.’

‘De meeste geschiedkundigen zijn het erover eens dat het verstandig was van de koningin om een huwelijk te vermijden,’ zei de leraar. ‘Ze moest de indruk wekken dat ze door niemand werd beïnvloed, en...’

Zijn stem stierf weg. Dat verbaasde Harry niet. Grand-mère had zich naar hem toe gewend en staaarde hem met een mes-

scherpe, adelaarsachtige blik aan. Harry kende niemand die onder zo'n blik door kon praten.

'Jij bent een stom, klein mannetje,' verklaarde ze, waarna ze hem demonstratief de rug toekeerde. De volgende dag ontsloeg ze hem. En ze gaf Harry zelf les tot ze een nieuwe leraar had kunnen vinden.

Het was niet echt aan Olga om leerkrachten aan te nemen of te ontslaan voor de kinderen Valentine, inmiddels drie in getal (kleine Edward was aan de kinderkamer toegevoegd toen Harry zeven was) maar het lag niet voor de hand dat iemand anders zich met deze kwestie bezig zou houden. Harry's moeder, Katarina Dell Valentine, sprak haar moeder nooit tegen, en zijn vader... nou ja...

Dat had te maken met het tweede stukje opmerkelijke kennis dat door Harry Valentines twaalfjarige hersens buitelde.

Harry's vader, sir Lionel Valentine, was een dronkaard.

Die kennis was niet zo opmerkelijk. Iedereen wist dat sir Lionel meer dronk dan goed voor hem was. Dat viel niet te verbergen. Sir Lionel strompelde en struikelde (over zijn woorden én zijn voeten), hij lachte wanneer niemand anders dat deed, en helaas voor de twee dienstmeisjes (en de twee tapijten in sir Lionels studeerkamer) was er een reden waarom zijn lichaam niet dik was geworden van de alcohol.

En dus werd Harry bedreven in het opruimen van braaksel.

Het was begonnen toen hij tien was. Waarschijnlijk had hij de troep anders laten liggen, maar hij had zijn vader om wat zakgeld gevraagd, en hij had de fout gemaakt dit te laat op de avond te doen. Sir Lionel had 's middags al zijn cognacje genuttigd, aan het begin van de avond zijn borreltje, bij het avondeten zijn wijntje, direct daarna zijn portje en was nu terug bij zijn favoriet, de eerdergenoemde cognac, die vanuit Frankrijk

het land was binnengesmokkeld. Harry wist zeker dat hij in complete (Engelse) zinnen had gesproken toen hij zijn geldverzoek deed, maar zijn vader starde hem alleen maar aan, knipperde enkele malen met zijn ogen, alsof hij niet goed begreep waar zijn zoon het over had, en gaf vervolgens over op Harry's schoenen.

Harry kon niet om de viezigheid heen.

Daarna leek er geen weg terug. Het gebeurde een week later weer, zij het niet op zijn voeten, en een maand later weer. Tegen de tijd dat Harry twaalf was zou ieder ander jong kind de tel zijn kwijtgeraakt van het aantal keren dat hij zijn vaders smerboel had moeten opruimen, maar hij was altijd een precies jongetje geweest, en zodra hij was begonnen met tellen kon hij moeilijk meer stoppen.

De meeste mensen zouden waarschijnlijk zo rond de zevende keer de tel zijn kwijtgeraakt. Dit was, zoals Harry wist, nadat hij zich uitvoerig in leesstof over logica en rekenkunde had verdiept, het grootste aantal dat de meeste mensen visueel konden overzien. Zet zeven stippen op een bladzijde en de meeste mensen kunnen na een korte blik verklaren: 'Zeven.' Bij acht raakt het grootste deel van de mensen de tel kwijt.

Harry kon doorgaan tot eenentwintig.

Het was dan ook niet verrassend dat hij na vijftien schoonmaakbeurten nog precies wist hoeveel keer hij zijn vader door de gang had zien strompelen, bewusteloos op de grond had aangetroffen, of (tevergeefs) had zien proberen de po te bereiken. Later, vanaf zijn twintigste, werd het een abstracte kwestie en had hij geen andere keus dan er notities van te maken.

Het móést wel abstract zijn. Zo niet, dan zou het iets anders zijn en zou hij zichzelf misschien in slaap moeten huilen, in plaats van slechts naar het plafond te staren en te zeggen: 'Zesen-

veertig, maar met een aanzienlijk kleinere radius dan afgelopen dinsdag. Waarschijnlijk had hij vanavond weinig gegeten.'

Harry's moeder had lang geleden al besloten de situatie compleet te negeren. Zij was meestal in haar tuin te vinden, waar ze de exotische rozenvariëteiten verzorgde die haar moeder jaren geleden uit Rusland had overgebracht. Anne had hem meegegeeld dat ze van plan was zodra ze zeventien werd te trouwen en 'uit dit godvergeten oord te verdwijnen'. Wat ze overigens ook deed, en het was een bewijs van haar vastberadenheid, aangezien haar ouders geen van beiden enige moeite hadden gedaan een huwelijkspartner voor haar te vinden. Wat Edward, de jongste, betreft, die leerde zich aanpassen, net zoals Harry dat had gedaan. Vader was na vier uur 's middags nutteloos, zelfs als hij een heldere indruk maakte (wat meestal het geval was, tot het rond etenstijd hopeloos uit de hand liep).

De bedienden wisten het ook allemaal. Niet dat er veel bedienden waren. De Valentines waren in redelijk goeden doen, met hun royale huis in Sussex en Katarina's bruidsschat, waaruit ze elk jaar honderd pond ontvingen. Maar dit vertaalde zich niet in grote rijkdom, en de staf bestond uit niet meer dan acht personen: een butler, een kok, een huishoudster, een staljongen, twee lakeien, een dienstmeisje en een keukenhulpje. De meesten kozen ervoor bij de familie te blijven, ondanks de onaangename, aan alcohol gerelateerde taken die ze soms moesten vervullen. Sir Lionel mocht dan een dronkaard zijn, hij was geen gemene dronkaard en hij was ook niet gierig. Zelfs de dienstmeisjes leerden om te gaan met de troep die hij maakte, als het betekende dat ze af en toe wat extra geld kregen toegestopt wanneer hij zich genoeg van zijn activiteiten herinnerde om zich ervoor te schamen.

Harry wist dus niet goed waarom hij de rommel van zijn vader bleef opruimen. Hij had dat gerust aan iemand anders kun-

nen overlaten. Misschien wilde hij niet dat de bedienden wisten hoe vaak het gebeurde. Misschien had hij er behoefte aan fysiek herinnerd te worden aan de gevaren van alcohol. Hij had gehoord dat de vader van zijn vader precies zo was geweest. Zaten zulke dingen in de familie?

Hij wilde daar niet achter komen.

En toen, opeens, overleed grandmère. Niet vredig in haar slaap – Olga Petrova Obolenskiy Dell zou deze aarde nooit met zo weinig drama hebben verlaten. Ze zat aan de eettafel en wilde net haar lepel in haar soep dopen toen ze naar haar borst greep, enkele benauwde geluiden maakte en in elkaar zakte. Later werd opgemerkt dat ze enigszins bij bewustzijn moest zijn geweest voordat ze de tafel raakte, want haar gezicht miste de soep volledig, maar op de een of andere manier wist ze wel de lepel aan te tikken. Een kwak van het gloeiend hete goedje vloog door de lucht naar sir Lionel, wiens reflexen veel te veel waren afgestompt om op tijd weg te duiken.

Harry was hier niet zelf getuige van. Als twaalfjarige mocht hij niet met de volwassenen mee-eten. Maar Anne zag het allemaal gebeuren en bracht ademloos verslag uit aan Harry.

‘En toen trok hij zijn kravat los!’

‘Aan tafel?’

‘Aan tafel! En je zag de brandplek!’ Anne hield haar hand omhoog, met haar duim en wijsvinger ruim twee centimeter uit elkaar. ‘Zó groot!’

‘En grandmère?’

Anne kalmeerde een beetje. Maar ook echt maar een beetje. ‘Volgens mij is ze dood.’

Harry slikte en knikte. ‘Ze was erg oud.’

‘Minstens negentig.’

‘Ik denk niet dat ze negentig was.’

‘Ze zag er wel uit als negentig,’ vond Anne.

Harry zei niets. Hij wist niet precies hoe een vrouw van negentig eruitzag, maar grandmère had beslist meer rimpels dan wie hij verder ook maar kende.

‘Maar nu zal ik je het gekste vertellen,’ zei Anne. Ze leunde naar voren. ‘Moeder.’

Harry knipperde met zijn ogen. ‘Wat deed ze?’

‘Niets. Helemaal niets.’

‘Zat ze dicht bij grandmère?’

‘Nee, dat bedoel ik niet. Ze zat schuin tegenover haar, te ver bij haar vandaan om te kunnen helpen.’

‘Dan...’

‘Ze zat daar maar,’ onderbrak Anne hem. ‘Ze verroerde zich niet. Ze maakte niet eens aanstalten om op te staan.’

Harry dacht hierover na. Het was triest om het te moeten zeggen, maar het verbaasde hem niet.

‘Haar gezicht bewoog niet eens. Ze zat daar maar, zó.’ Annes gezicht nam een uitgesproken wezenloze uitdrukking aan, en Harry moest toegeven dat de gelijkenis treffend was.

‘Ik zal je iets vertellen,’ zei Anne. ‘Als ze voor mijn ogen in haar soep zou vallen, zou ik niet verbaasd opkijken.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Ze zijn bespottelijk, allebei. Vader doet niets anders dan drinken en moeder doet helemaal niets. Echt waar, ik kan niet wachten tot ik jarig ben. Het kan me niks schelen dat we zogenaamd in de rouw zijn. Ik trouw met William Forbush, en daar kunnen ze geen van tweeën iets tegen doen.’

‘Ik denk niet dat je je daar zorgen over hoeft te maken,’ zei Harry. Moeder zou er waarschijnlijk geen enkele mening over hebben, en vader zou te dronken zijn om er iets van te merken.

‘Hm. Waarschijnlijk heb je gelijk.’ Anne perste haar lippen zuinigjes op elkaar. Toen, in een weinig karakteristieke uiting

van zusterlijke affectie, kneep ze hem even in zijn schouder. ‘Jij bent ook gauw weg. Wees maar niet bang.’

Harry knikte. Hij zou over een paar weken naar kostschool gaan.

En hoewel hij zich een beetje schuldig voelde dat hij weg kon terwijl Anne en Edward moesten achterblijven, werd dat ruimschoots goedge maakt door het overweldigende gevoel van opluchting dat hem overspoelde toen hij de eerste keer naar school afreisde.

Het was fijn om weg te zijn. Met alle respect voor grandmère en haar geliefde monarchen was het misschien zelfs groots.

Harry’s leven als student bleek net zo bevredigend als hij had gehoopt. Hij zat op Hesslewhite, een vrij strenge particuliere school voor jongens wier familie niet genoeg prestige (of in Harry’s geval: belangstelling) had om hun zoons naar Eton of Harrow te sturen.

Harry hield van school. Hij vond het geweldig. Hij genoot van de lessen, hij was dol op sport en hij vond het heerlijk dat hij voordat hij naar bed ging niet eerst alle hoeken van het gebouw hoefde af te speuren in de hoop dat zijn vader buiten westen was geraakt voordat hij zichzelf had kunnen bevuelen. Op school liep Harry regelrecht van het studentenvertrek naar zijn slaapzaal en hij genoot van elke stap die hij probleemloos kon zetten.

Maar aan alle goede dingen komt een eind. Op zijn negentiende kreeg Harry samen met de rest van zijn klas, onder wie Sebastian Grey, zijn volle neef en beste vriend, zijn eindexamen. Er was een feestelijke ceremonie, omdat de meeste jongens de gelegenheid wilden vieren, maar Harry ‘vergat’ zijn familie erover te informeren.

‘Waar is je moeder?’ vroeg zijn tante Anna aan hem. Net als die van Harry’s moeder verried haar stem geen spoortje van een accent, ondanks het feit dat Olga er toen ze klein waren op had gestaan alleen Russisch tegen hen te praten.

Anna had een beter huwelijk gesloten dan Katarina: zij was getrouwd met de tweede zoon van een graaf. Dit had de zussen niet uiteengedreven. Tenslotte was sir Lionel een baronet, wat betekende dat Katarina *her ladyship* werd genoemd. Maar Anna bezat de connecties en het geld, en – wat misschien nog belangrijker was – tot zijn overlijden, twee jaar geleden, had ze een man die ’s avonds bij de maaltijd zelden meer dan één glas wijn dronk.

Dus toen Harry mompelde dat zijn moeder een beetje oververmoeid was, wist Anna precies wat hij bedoelde, namelijk dat als zijn moeder zou komen, zijn vader zou volgen. En na sir Lionels spectaculaire valpartij tijdens Hesslewhites convocatie in 1807 voelde Harry er weinig voor zijn vader nog eens voor een schoolplechtigheid uit te nodigen.

Wanneer Sir Lionel gedronken had, raakten zijn s’en nogal eens in de verdrukking, en Harry wist niet of hij nog een speech kon aanhoren over zijn ‘fantastische, fantastische school’, vooral niet nadat de vorige staande op een stoel ten beste was gegeven.

Tijdens een moment van stilte.

Harry had geprobeerd zijn vader naar beneden te trekken, en daar zou hij in zijn geslaagd als zijn moeder, die aan sir Lionels andere zijde zat, hem daarbij had geholpen. Zoals altijd bij dit soort gelegenheden staarde zij echter recht voor zich uit en deed ze alsof ze niets hoorde. Wat betekende dat Harry zijn vader van één kant naar beneden moest trekken, waardoor die zijn evenwicht verloor. Sir Lionel viel met een kreet en veel geraas op de grond en belandde met zijn mond op de rugleuning van de stoel voor Harry.

Een andere man zou misschien woedend zijn geworden, maar niet sir Lionel. Hij glimlachte onnozel, noemde Harry een ‘fantastische zoon’ en spuwde een tand uit.

Harry had die tand nog. En hij stond zijn vader niet toe nog één keer voet op de schoolcampus te zetten. Zelfs niet als dat betekende dat hij de enige jongen was van wie geen van beide ouders bij de diploma-uitreiking aanwezig was.

Zijn tante stond erop hem naar huis te brengen, en daar was Harry dankbaar voor. Hij vond het niet prettig om gasten uit te nodigen, maar tante Anna en Sebastian wisten al alles wat er over zijn vader te weten viel – nou ja, het meeste dan. Harry had nooit verteld over de 126 keer dat hij zijn viezigheid achter hem had opgeruimd. Of over de recente teloorgang van grandmères dierbare samowaar, waarvan het email van het zilveren binnenwerk was gesprongen toen sir Lionel over een stoel was gestruikeld, een merkwaardige luchtsprong had gemaakt (waarschijnlijk om zijn evenwicht te herstellen) en vervolgens op zijn buik op de zijtafel was beland.

Drie borden met eieren en een plak bacon waren die morgen eveneens verloren gegaan.

Daar stond tegenover dat de honden nog nooit zo lekker hadden gegeten.

De keus was op Hesslewhite gevallen omdat het internaat dicht bij het huis van de Valentines lag, dus na slechts negentig minuten in het rijtuig te hebben gezeten draaiden ze de oprijlaan op en begonnen ze aan het laatste stukje.

‘De bomen zitten dit jaar goed in het blad,’ merkte tante Anna op. ‘De rozen van je moeder zullen er vast mooi bij staan.’

Harry knikte afwezig. Hij probeerde de tijd in te schatten. Was het nog namiddag, of was de avond al begonnen? In het

laatste geval zou hij hen moeten uitnodigen voor het avondeten. Hij zou ze hoe dan ook moeten uitnodigen, tante Anna zou ongetwijfeld haar zus willen begroeten. Maar als het namiddag was, zouden ze slechts thee verwachten, en dan konden ze het huis in en uit zijn zonder een glimp van zijn vader op te vangen.

Eten was een ander verhaal. Sir Lionel stond er altijd op zich netjes aan te kleden voor de avondmaaltijd. Zoals hij zei was dat iets waar je een echte heer aan kon herkennen. En hoe klein het gezelschap ook was (in negenennegentig procent van de gevallen waren het alleen sir Lionel, lady Valentine en wie van de kinderen er ook maar thuis was), hij had er plezier in de gastheer te spelen. Wat er over het algemeen op neerkwam dat hij veel verhalen en *bon mots* ten beste gaf. Alleen vergat hij over het algemeen het middelste gedeelte van de verhalen en waren zijn 'mots' niet erg 'bon'.

Dit betekende dat er vaak pijnlijke stiltes vielen aan de kant van zijn familieleden, die gedurende het grootste gedeelte van het diner deden alsof ze niet zagen dat de juskom werd omgestoten of dat sir Lionels wijnglas werd bijgevolgd.

En nog eens.

En nog eens.

En natuurlijk nog eens.

Niemand zei ooit tegen hem dat hij moest stoppen. Wat had dat ook voor zin? Sir Lionel wist dat hij te veel dronk. Harry was de tel kwijtgeraakt van de keren dat zijn vader tegen hem had gesnikt: 'Het zpijt me, het zpijt me zo vrezelijk. Ik wil niet tot lazt zijn. Je bent een fijne zoon, Harry.'

Maar er veranderde nooit iets. Wat het ook maar was wat sir Lionel ertoe dreef zoveel te drinken was veel sterker dan de spijt- of schuldgevoelens die hij zou moeten opbrengen om ermee te

stoppen. Sir Lionel ontkende niet de ernst van zijn kwaal. Hij was echter totaal niet in staat er iets tegen te doen.

Evenmin als Harry. Of hij zou zijn vader aan zijn bed moeten vastbinden, en daartoe was hij niet bereid. Dus in plaats daarvan nodigde hij nooit vrienden bij hem thuis uit, hij vermeed het om met etenstijd thuis te zijn, en nu school afgelopen was, telde hij de dagen tot hij naar de universiteit kon vertrekken.

Maar eerst moest hij de zomer zien door te komen.

Toen het rijtuig voor het huis tot stilstand was gekomen, sprong hij eruit en hij stak zijn hand uit om zijn tante te helpen uitstappen. Sebastian volgde. Met z'n drieën begaven ze zich naar de salon, waar Katarina in haar borduurwerk zat te prikken.

'Anna!' zei ze. Ze keek op alsof ze overeind wilde komen, maar deed dit niet. 'Wat een heerlijke verrassing!'

Anna boog zich voorover om haar te omhelzen en ging toen tegenover haar zitten. 'Ik dacht: laat ik Harry naar huis brengen.'

'O, is het schooljaar afgelopen?' mompelde Katarina.

Harry lachte gespannen. Hij veronderstelde dat het zijn schuld was dat ze van niets wist, omdat hij verzuimd had te vertellen dat zijn schooltijd ten einde was, maar hoorde een moeder eigenlijk niet op dat soort details te letten?

'Sebastian,' zei Katarina, terwijl ze zich tot haar neef wendde. 'Je bent gegroeid.'

'Tja, zo gaat dat,' zei die, met zijn gebruikelijke scheve grijns.

'Mijn hemel,' zei ze met een glimlach. 'De dames zullen binnenkort voor je moeten uitkijken.'

Harry rolde bijna met zijn ogen. Sebastian had zo ongeveer alle meisjes in het dorp bij Hesslewhite veroverd. Hij gaf vast een of andere geur af, want de meisjes vielen letterlijk aan zijn voeten.

Dat zou verschrikkelijk zijn geweest, ware het niet dat Sebastian niet met álle meisjes kon dansen. En Harry vond het hele-

maal niet erg om na de stormloop op zijn neef een van de achterblijvers voor zijn rekening te nemen.

‘Daar zal geen tijd voor zijn,’ zei Anna kortaf. ‘Ik heb een officiersaanstelling voor hem gekocht. Hij vertrekt over een maand.’

‘Ga je het leger in?’ Katarina wendde zich verrast tot haar neef. ‘Fantastisch.’

Sebastian haalde zijn schouders op.

‘Dat wist u toch al, moeder,’ zei Harry. Enkele maanden geleden was er over Sebastians toekomst beslist. Tante Anna had er sinds het overlijden van haar man over ingezet dat Sebastian geen mannelijke leiding kreeg, terwijl hij die beslist wel nodig had. En aangezien het niet waarschijnlijk was dat hij een adellijke titel of een fortuin zou erven, was de conclusie dat hij zelf zijn weg in de wereld zou moeten vinden.

Niemand, zelfs Sebastians moeder niet, die haar zoon bijna goddelijke gaven toedichtte, had erover gepekerd hem een leven als geestelijke te laten overwegen.

Sebastian verheugde zich niet bovenmatig op het vooruitzicht de komende tien jaar tegen Napoleon te vechten, maar zoals hij tegen Harry had gezegd: wat moest hij anders? Zijn oom, de graaf van Newsbury, had een gruwelijke hekel aan hem en had duidelijk te kennen gegeven dat Sebastian van hem geen financiële of andere voordeeltjes hoefde te verwachten.

‘Misschien gaat hij wel dood,’ had Harry geopperd, met alle gevoeligheid en tact van een negentienjarige.

Sebastian was echter niet zo snel geschokt, vooral niet als het zijn oom betrof. Of de enige zoon van zijn oom, de erfgenaam van Newbury. ‘Mijn neef is nog erger,’ antwoordde hij. ‘Die deed in Londen alsof hij me niet kende.’

Harry voelde zijn wenkbrauwen omhoogschieten van schrik. Het was één ding om een familielid te verafschuwen. Maar om te

proberen hem publiekelijk te vernederen was iets heel anders. ‘Wat had je gedaan?’

Er verscheen een trage glimlach om Sebastians lippen. ‘Het meisje verleid met wie hij wilde trouwen.’

Harry’s blik maakte duidelijk dat hij hem geen moment geloofde.

‘O, goed dan,’ gaf Sebastian toe. ‘Maar ik heb wel een meisje in de kroeg verleid waar hij een oogje op had.’

‘En het meisje met wie hij wil trouwen?’

Sebastian grinnikte. ‘Zij wil hem niet meer!’

‘Goeie god, Seb, wat heb je gedaan?’

‘O, niets drastisch. Zelfs ik ben niet zo gek me in te laten met de dochter van een graaf. Ik heb haar alleen... het hoofd op hol gebracht, meer niet.’

Maar zoals zijn moeder al had opgemerkt, zou Sebastian weinig gelegenheid hebben voor amoureuze uitspattingen nu er een leven in het leger op hem wachtte. Harry had zijn best gedaan niet over zijn vertrek na te denken. Seb was de enige persoon in de wereld die hij volledig en onvoorwaardelijk vertrouwde.

Hij was de enige persoon die Harry nooit in de steek had gelaten.

Eigenlijk was het allemaal volkomen logisch. Sebastian was niet dom – integendeel zelfs – maar hij was ongeschikt voor een leven als academicus. Het leger was een veel betere keus voor hem. Maar toch, terwijl Harry daar ongemakkelijk in zijn te krappe Egyptische stoel in de salon zat, had hij met zichzelf te doen. En bedacht hij nogal egoïstisch dat hij liever zou hebben dat Sebastian met hem meeging naar de universiteit, zelfs als dat voor Sebastian niet de beste keus was.

‘Wat voor kleur uniform krijg je?’ vroeg Katarina.

‘Donkerblauw, denk ik,’ antwoordde Sebastian beleefd.